

Mirko Kunčič:

Pufka v klefki.

Cibi, cibi, tam za hribom —
tam je nekdam bil moj dom.
Tam je bela cerkvena,
v njej srebrna pesemca
z milim glasom: bim, bam, bom ...

Moja majka je kmetica
debelušna, brez napak.
Jaz pa zdaj sem gospodična,
mršava in bledolična,
kajpak, kajpak, kokodak!

Cibi, cibi — kakor roži
se mi včasih gorko stoži
po zelenih solnčnih brdih.
Toda — kdo iskal sočutja
pri ljudeh bi krutih, trdih ...?

V mraku poje: bim, bam, bom —
putka misli na svoj dom.

Privezani zvonik.

Zvonik v Gozdanji vasi je bil slabe volje. Imel je pa tudi vzrok za slabo voljo. Kaj si mislite: staremu častitljivemu zvoniku se pa kaj takega primeri! Privezali so ga kot psa! Prišli so iz mesta neki klepetavi pobje, so privlekli za seboj brezkončno dolg železen motvoz, ga pritrdili na drevesa in mlaje in nazadnje še zvonik privezali nanj.

Torej kaj takega naj dandanes mirno prenese star, častitljiv gospod? Zvonik je gledal z velikimi očmi, ki so imela za trepalnice lepe vetrnice, jezno dol na mestne pritlikavce, ki so zabili v njegovo stran velik kavelj in obesili nanj klobuček iz porcelana. No, tak zabit kavelj končno orjaka, kakor je zvonik, ne boli bolj ko človeka ubodljaj s šivanko in tudi klobuček iz porcelana ne bi bil nikomur napoti, saj se je celo